

sygn. akt VII Pa 113/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Sędziowie: SO Anna Kozłowska-Czabańska (spr.)

SO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Olszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 listopada 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. R.

przeciwko Regionalnemu Zarządowi Gospodarki Wodnej w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 31 maja 2016 r., sygn. VI P 473/15

1. oddala apelację,
2. zasądza od powoda J. R. na rzecz pozwanego Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Anna Kozłowska-Czabańska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Zbigniew Szczuka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie z powództwa J. R. przeciwko Regionalnemu Zarządowi Gospodarki Wodnej o odszkodowanie w dniu 31 maja 2016 roku oddalił powództwo (pkt. 1 wyroku), w pkt.2 zasądził od J. R. na rzecz pozwanego Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu a w pkt. 3 orzekł o kosztach postępowania.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód był zatrudniony w Regionalnym Zarządzie Gospodarki Wodnej w W. na podstawie umowy o pracę na czas określony z dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Kierownika Wydziału Organizacyjno – Prawnego. Strony przewidziały możliwość wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę za dwutygodniowym wypowiedzeniem. Umowę o pracę w imieniu pracodawcy podpisała ówczesna Dyrektor (...) w W. – I. G.. Wynagrodzenie powoda za ostatnie trzy miesiące liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 21 686,27 zł.

W trakcie zatrudnienia powoda nie zgłaszano uwag co do jego pracy, powód otrzymywał też nagrody pieniężne. Do obowiązków powoda zatrudnionego na stanowisku Kierownika Wydziału Organizacyjno – Prawnego (...) w W. należało między innymi: opracowywanie i bieżące aktualizowanie Regulaminu organizacyjnego Regionalnego Zarządu, występowanie w charakterze pełnomocnika Regionalnego Zarządu w postępowaniach sądowych (zastępstwo procesowe), administracyjnych oraz przed innymi organami orzekającymi, weryfikacja pod względem formalnym projektów aktów prawa miejscowego, aktów administracyjnych oraz aktów wewnętrznych, prowadzenie strony internetowej Biuletynu Informacji Publicznej, nadzór nad realizacją zadań przez radców prawnych wykonujących czynności na podstawie zawartych umów, w tym w szczególności sporządzaniem harmonogramu ich pracy oraz kontrola nad podejmowanymi przez nich czynnościami na rzecz Regionalnego Zarządu, nadzorowanie realizacji i przydzielanie spraw pracownikom Wydziału Organizacyjno – Prawnego

I. G. w dniu 16 lutego 2015 roku została powołana przez Ministra Środowiska na stanowisko Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W.. Z kolei z dniem 10 grudnia 2015 roku Minister Środowiska powierzył D. T. funkcję pełniącego obowiązki dyrektora (...) w W., do czasu powołania Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W..

W dniu 14 grudnia 2015 roku pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 1 lipca 2015 roku z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 2 stycznia 2016 roku. Powód własnoręcznie podpisał oświadczenie o wypowiedzeniu w dniu 14 grudnia 2015 roku. W imieniu pracodawcy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem podpisał D. T. – pełniący obowiązki dyrektora (...) w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych w zakresie opisanym wyżej z przywołaniem odpowiednich kart akt sprawy oraz na podstawie zeznań powoda. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom powoda w zakresie przebiegu jego zatrudnienia i okoliczności wręczenia mu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem. W ocenie Sądu Rejonowego zeznania powoda korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, dlatego nie znalazł podstaw do odmowy ich wiarygodności. Autentyczność i treść dokumentów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd Rejonowy uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W treści rozważań prawnych Sąd I instancji podniósł, iż powództwo jako niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód nie kwestionował zasadności wręczenia mu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, wskazywał na wadliwe umocowanie osoby, która w imieniu pracodawcy mogła dokonać wypowiedzenia umowy o pracę.

W swoich rozważaniach Sąd I instancji przytoczył tezę orzeczenia Sądu Najwyższego zgodnie z którą, niezgodność z prawem rozwiązania umowy o pracę, wynikająca z niewłaściwej reprezentacji pracodawcy, nie powoduje nieważności wypowiedzenia. W takim przypadku sąd, na żądanie pracownika, może orzec o bezskuteczności wypowiedzenia, przywróceniu do pracy lub o odszkodowaniu (art. 45 k.p.), a zastosowanie sankcji określonych w Kodeksie cywilnym może nastąpić tylko w wyjątkowych przypadkach, w których wypowiedzenia dokonano niezgodnie z wolą pracodawcy i nie zostało ono przez niego potwierdzone. W ocenie Sądu Rejonowego z takim też roszczeniem (tj. zasądzeniem odszkodowanie) wystąpił powód, wskazując na nieprawidłowe umocowanie osoby składającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Sąd Rejonowy wskazał, że umowa na czas określony może zostać rozwiązana za wypowiedzeniem, przed upływem okresu, na który została zawarta w przypadku określonym przepisami kodeksu pracy. Przytaczając treść art. 33 k.p. (w brzmieniu sprzed 22 lutego 2016 roku) Sąd Rejonowy stwierdził, że w niniejszej sprawie strony zawarły umowę na czas określony od 1 lipca 2015 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku, czyli na okres 12 miesięcy, a w punkcie 3 umowy zastrzegły możliwość jej rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności zbadał czy oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę na czas określony spełniało wymogi formalne takiego oświadczenia. W związku z powyższym Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 30 § 3 k.p. zgodnie z którym oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie. W oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę lub jej rozwiązaniu bez wypowiedzenia powinno być zawarte pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy (§ 5 ww. art.).

W ocenie Sądu Rejonowego rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem nie zawierało uchybień formalnych. Oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonane zostało w formie pisemnej. Ponadto pracodawca zawarł w wypowiedzeniu pouczenie o prawie pracownika do złożenia odwołania do sądu pracy.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powoda, który powoływał się na treść ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku Prawo wodne nie przewidującej możliwości powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej, zaś wyłącznie powołanie dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej przez Ministra Środowiska po przeprowadzeniu otwartego i konkurencyjnego naboru. W ocenie Sądu Rejonowego z faktu, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę złożyła osobą pełniącą obowiązki dyrektora nie można wywieść, iż była to osoba nieuprawniona, bowiem oświadczenie to złożył pracodawca – Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w W..

Sąd Rejonowy oceniając prawidłowość dokonania wypowiedzenia umowy o pracę przez pełniącego obowiązki dyrektora (...) w W. uwzględnił linię orzecniczą Sądu Najwyższego, wypracowaną wprawdzie dla oceny skutków prawnych wypowiedzenia dokonanego przez p.o. dyrektora szkoły, powołanego na mocy przepisów o systemie oświaty, która jednak w drodze analogii mogła znaleźć zastosowanie również w niniejszej sprawie, o odmiennym stanie faktycznym. W przywołanym przez Sąd Rejonowy orzeczeniu Sąd Najwyższy zważył, iż wypowiedzenie nauczycielskiego stosunku pracy byłemu dyrektorowi szkoły, który został pozbawiony tej funkcji bez wypowiedzenia na podstawie art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.), może być dokonane przez nauczyciela pełniącego obowiązki dyrektora szkoły (art. 31 § 1 k.p.), choćby następnie w postępowaniu administracyjnym została stwierdzona nieważność aktu okresowego powierzenia mu pełnienia tych obowiązków. W przytoczonej sprawie akt powołania na stanowisko pełniącego obowiązki dyrektora szkoły został uznany za nieważny na gruncie postępowania administracyjno – sądowego. W ocenie Sądu Najwyższego wypowiedzenie nauczycielskiego stosunku pracy byłemu dyrektorowi szkoły, który został pozbawiony tej funkcji bez wypowiedzenia na podstawie art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.), może być dokonane przez nauczyciela pełniącego obowiązki dyrektora szkoły (art. 31 § 1 k.p.), choćby następnie w postępowaniu administracyjnym została stwierdzona nieważność aktu okresowego powierzenia mu pełnienia tych obowiązków.

Sąd Rejonowy przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, zważył, iż sąd pracy nie jest obowiązany do badania zgodności z prawem aktu powołania pracownika na stanowisko pełniącego obowiązki dyrektora jednostki. Pracodawcą powoda nie była osoba fizyczna, lecz na podstawie art. 3 k.p., jednostka organizacyjna. Natomiast zgodnie z art. 31 § 1 k.p., za pracodawcę będącym jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką, albo inna wyznaczona do tego osoba. W przedmiotowej sprawie osobą zarządzającą Regionalnym Zarządem Gospodarki Wodnej w W. był pełniący obowiązki dyrektora D. T.. Pracodawca w swojej strukturze organizacyjnej musi posiadać osoby upoważnione do dokonywania określonych czynności, w przeciwnym wypadku doszłoby do dezorganizacji w procesie funkcjonowania jednostki. Nawet gdyby akt powierzenia D. T. stanowiska pełniącego dyrektora został uznany na drodze administracyjno-sądowej za sprzeczny z prawem, nie można uznać, iż czynności przez niego dokonane były dotknięte wadą. Jak słusznie zważył Sąd Najwyższy w ww. orzeczeniu, skutki prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego o sprzeczności z prawem aktu powierzenia nauczycielowi pełnienia obowiązków dyrektora szkoły mogą w stosunkach pracy oddziaływać wyłącznie na przyszłość (ex nunc). Dlatego wypowiedzenie nauczycielskiego stosunku pracy byłemu dyrektorowi szkoły, który w czasie dokonywania wypowiedzenia nauczycielskiego stosunku pracy został pozbawiony tej funkcji

kierowniczej bez wypowiedzenia na podstawie art. 38 ust. 2 pkt 2 ustawy z 1991 roku o systemie oświaty, może być legalnie dokonane przez nauczyciela pełniącego obowiązki dyrektora szkoły (art. 31 § 1 k.p.), choćby następnie akt powierzenia mu okresowo pełnienia tych obowiązków (dyrektora szkoły) został unieważniony w sądowym postępowaniu administracyjnym. Wobec powyższego, czynności pełniącego obowiązki dyrektora jednostki do czasu ewentualnego zaskarżenia aktu powierzenia na drodze administracyjno – sądowej nie mogły być i nie podlegają wyeliminowaniu z porządku prawnego, nie zostaną uznane za nieważne z mocą wsteczną i wstecznymi skutkami prawnymi (ex tunc), dlatego że naruszałoby to zasady prawa pracy i pewności obrotu prawnego. Pełniący obowiązki dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. korzystał na mocy art. 31 § 1 k.p. ze statusu podmiotu uprawnionego reprezentującego jednostkę i jego czynności nie mogłyby być uznane za dotknięte wadą. W ocenie Sądu Rejonowego oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem zostało złożone skutecznie, wobec powyższego Sąd Rejonowy uznał żądanie pozwu za nieuzasadnione.

Wobec oddalenia powództwa, Sąd Rejonowy stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 800 zł, obejmującą koszty zastępstwa procesowego, ustalone w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, o czym orzekł w pkt II wyroku.

W zakresie orzeczenia dotyczącego kosztów sądowych (opłaty i wydatki) Sąd Rejonowy odstąpił od obciążania nimi powoda przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji, rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ww. ustawy, z tym że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Przepis powyższy wprowadza zatem zasadę, że pracownik przegrywający proces nie jest obciążany kosztami, chyba że zajdą szczególnie uzasadnione okoliczności, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Od powyższego wyroku strona powodowa, w dniu 15 lipca 2016 roku złożyła apelację zaskarżając w całości orzeczenie Sądu Rejonowego z dnia 31 maja 2016 roku.

Strona apelująca wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i wyciągnięcie z niego nieuprawnionych wniosków, w szczególności złą ocenę załączonego przez stronę pozwaną do odpowiedzi na pozew aktu powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. (dalej: (...)), gdyż Sąd po pierwsze nie wziął pod uwagę, iż w akcie tym brak jest podstawy prawnej powołania Pana T. na stanowisko pełniącego obowiązki dyrektora (...), a po drugie pominął to, iż z materiału dowodowego w niniejszej sprawie nie wynika, iż p. T. był osobą upoważnioną do wykonywania czynności w imieniu pracodawcy (...) czynności z zakresu prawa pracy, zaś czynności z zakresu prawa racy zamiast odwołanej dyrektor (...) I. G. mogli wykonywać jej zastępcy oraz to, że pozwany nie miał podstaw do rozwiązania umowy o pracę z powodem na okoliczności czego pozwany ponadto w toku sprawy się wypowiedział;

2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie wadliwego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w szczególności nie uwzględniającego pełnego rozważenia przepisów prawa relewantnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w tym tego, iż dopiero z dniem 31 grudnia 2015 roku w skutek nowelizacji ustawy Prawo wodne, dokonanej ustawą z dnia 16 grudnia 2015 roku o zmianie ustawy Prawo wodne oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne (Dz. U. 2015.2295, dalej: ustawa nowelizująca), został dodany przepis art. 93 ust. 1a umożliwiający powierzenie pełnienia obowiązków dyrektora (...), a zatem w dniu wypowiedzenia umowy o pracę powodowi brak było podstawy

prawnej dla reprezentowania w jakimkolwiek zakresie pozwanego pracodawcy przez p. T. i tych względów powołane wypowiedzenie dotknięte jest wadą uzasadniającą roszczenie powoda zgłoszone w niniejszym postępowaniu.

oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku prawo wodne (Dz. U. 2015.469 j.t., dalej: pr. w.) i art. 5 ust. 1 ustawy nowelizującej w zw. z art. 93 ust. 1a pr. w. poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie i uznanie, iż p. D. T. w dniu rozwiązania umowy o pracę z powodem był uprawniony do reprezentacji pozwanego pracodawcy, w tym do wykonywania w jego imieniu czynności w sprawach z zakresu prawa pracy, skoro ustawa nowelizująca ustawę Prawo wodne wprowadziła prawną możliwość powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora (...) dopiero 31 grudnia 2015 roku, zaś w dniu wypowiedzenia powodowi umowy o pracę tj. 14 grudnia 2015 roku brak było podstawy prawnej do reprezentowania pozwanego pracodawcy przez osobę nie będącą dyrektorem (...), a pełniącą jego obowiązki, a zatem wypowiedzenie umowy o pracę powodowi w dniu 14 grudnia 2015 roku było dotknięte wadą uzasadniającą roszczenie powoda;

2. art. 50 § 3 i 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks pracy (Dz.U. 2014.1502 j.t., dalej: k.p.) oraz art. 3¹ § 1 k.p. w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej (Dz. U. 2014.1111 j.t., dalej: u.s.c.) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i nie przyznanie powodowi odszkodowania w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia, mimo iż wypowiedzenie umowy o pracę powodowi dokonane 14 grudnia 2015 roku zostało dokonane przez osobę nieuprawnioną do reprezentacji pracodawcy, a zatem było niezgodne z prawem i spowodowało powstanie po stronie powoda roszczenia o wypłatę odszkodowania zgodnie z art. 50 § 3 i 4 k.p.

Ponadto w treści uzasadnienia apelacji strona powodowa przedstawiła argumentację na poparcie zgłoszonych twierdzeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Dokonana zaś ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, wydane w sprawie o sygn. II UKN 61/97; oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku, wydany w sprawie o sygn. PKN 339/98).

Sąd drugiej instancji związany jest zarzutami zawartymi w apelacji. Związanie zarzutami apelacyjnymi oznacza, że uwzględnienie apelacji możliwe jest jedynie w oparciu o zarzuty powołane przez stronę skarżącą. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, wydanej w sprawie sygn. akt III CZP 49/07, Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego.

W kontekście zgłoszonych zarzutów stwierdzić należy, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do wykładni przepisów prawa procesowego i prawa materialnego. Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty apelacyjne powoda koncentrowały się na kwestii prawidłowego zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 93 ust. 1 ustawy Prawo wodne oraz przepisów ją nowelizujących, art. 50 § 3 i 4 k.p. i art. 3¹ § 1 k.p.

Sąd Okręgowy zważył, że prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd dwóch obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami procesowymi oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Przy czym rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Rozpoznanie zarzutów apelacji winno w pierwszej kolejności dotyczyć zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz tych, odnoszących się do ustaleń faktycznych w sprawie, albowiem jedynie w

niewadliwie ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena stosowania przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z art. 3¹ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks pracy (Dz.U. z 2016 r. poz. 1666, dalej: k.p.) za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba.

W myśl art. 50 § 3 k.p. jeżeli wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony nastąpiło z naruszeniem przepisów o wypowiedaniu takiej umowy, pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie. W/w odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do upływu którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące (§ 4).

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 1a ustawy Prawo wodne (Dz.U. z 2015 r. poz. 469) w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji z dnia 16 grudnia 2015 roku do czasu powołania wyłonionego w drodze konkursu dyrektora regionalnego zarządu, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wyznacza osobę pełniącą obowiązki dyrektora regionalnego zarządu. Ustawa Prawo wodne (Dz.U. z 2012 r. poz. 145) w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 16 grudnia 2015 roku nie przewidywała funkcji osoby pełniącej obowiązki dyrektora regionalnego zarządu.

Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że umowa o pracę została rozwiązana z powodem przez osobę uprawnioną. Nie ulega wątpliwości, że jednostronna czynność prawna podjęta w imieniu pracodawcy jest dotknięta sankcją nieważności tylko wówczas, gdyby była dokonana przez podmiot działający z oczywistym brakiem umocowania, którego kompetencja do dokonania określonej czynności prawnej nie została potwierdzona lub była jednoznacznie wyłączona z mocy regulacji ustawowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1998 roku, I PKN 58/98, OSNAPiUS 1999, Nr 8, poz. 280). W niniejszej sprawie nie można stwierdzić, iż rozwiązanie umowy o pracę zostało dokonane przez osobę działającą z oczywistym brakiem umocowania. D. T. został umocowany przez Ministra Środowiska do pełnienia obowiązków dyrektora w Regionalnym Zarządzie Gospodarki Wodnej w W. do czasu powołania Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej. Bezsprzecznie dopiero w dniu 31 grudnia 2015 roku weszła w życie zmiana w ustawie Prawo wodne statuująca funkcję pełniącego obowiązki dyrektora w Regionalnym Zarządzie Gospodarki Wodnej, jednak nie można na tej podstawie wywodzić, iż D. T. był podmiotem nieuprawnionym do reprezentowania Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej zgodnie z art. 3¹ k.p. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że nawet jeżeli odnośne przepisy nie przewidują stanowiska pełniącego obowiązki dyrektora możliwe jest swobodne ukształtowanie treści tego stosunku pracy w zakresie rodzaju pracy i zakresu obowiązków przez jego strony. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2015 roku, III PK 50/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 rok, III PK 108/15).

Sąd I instancji zasadnie, w drodze analogii, przytoczył linię orzecniczą Sądu Najwyższego wypracowaną dla oceny skutków prawnych wypowiedzenia dokonanego przez pełniącego obowiązki dyrektora szkoły powołanego na mocy przepisów o systemie oświaty (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 roku, I PK 219/13, LEX nr 1446440). Z przytoczonego orzeczenia wprost wynika, co słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że sąd pracy nie jest obowiązany do badania zgodności z prawem aktu powołania pracownika na stanowisko pełniącego obowiązki dyrektora jednostki. Do badania powyższego kompetencje ma sąd administracyjny. Jednak nawet w przypadku stwierdzenia na drodze administracyjno-sądowej, że akt powołania D. T. na stanowisko pełniącego obowiązki dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej były sprzeczny prawem, nie można uznać czynności przez niego dokonanych za wadliwe. Skutki prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego o sprzeczności z prawem aktu powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora (...) mogą oddziaływać wyłącznie na przyszłość (ex nunc). Jak zostało trafnie wskazane, czynności pełniącego obowiązki dyrektora jednostki do czasu ewentualnego zaskarżenia aktu powierzenia na drodze administracyjno-prawnej nie mogłyby być i nie podlegają wyeliminowaniu z porządku prawnego, nie mogą zostać uznane za nieważne z mocą wsteczną i wstecznymi skutkami, ponieważ naruszałoby to zasady prawa pracy i pewności obrotu prawnego. Należy podkreślić również, że zgodnie z materiałem dowodowym zebrany w sprawie akt powołania D. T. na stanowisko pełniącego obowiązki dyrektora nie został zakwestionowany na drodze administracyjno-prawnej, więc tym bardziej nie można mówić w tym miejscu o wadliwości reprezentacji. W związku z powyższym przytoczona przez pełnomocnika apelującego teza orzeczenia Sądu Najwyższego stwierdzająca,

iż „wadliwość reprezentacji pracodawcy przy rozwiązaniu umowy z reguły nie prowadzi do nieważności oświadczenia pracodawcy, lecz uzasadniają roszczenia związane z wadliwym rozwiązaniem umowy” nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

Zatem skoro czynności dokonanych przez pełniącego obowiązki dyrektora D. T., w tym rozwiązanie umowy o pracę, nie można uznać za wadliwe, nie uzasadnione są formułowane przez powoda roszczenia z art. 50 § 3 i § 4 k.p.

Zgodnie z art. 233 § 1 ustawy z dnia Kodeks postępowania cywilnego z dnia 17 listopada 1964 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 1822, dalej: k.p.c.) sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Z kolei w myśl art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c, dotyczącego zasad oceny dowodów, wymaga wykazania, że ocena ta dokonana została w sposób rażąco wadliwy lub oczywiście błędny, uchybiający zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Nie może ono natomiast ograniczać się do zaprezentowania własnego przekonania o innej wadze i wiarygodności przeprowadzonych dowodów, czy też przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego sprawy (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 roku, II CKN 4/98, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 1999 roku, II UKN 76/99, z dnia 14 stycznia 2000 roku, I CKN 1169/99, z dnia 10 kwietnia 2000 roku, V CKN 17/00), a ponadto jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku sygn. II CKN 817/00).

W świetle cytowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy zważył, iż dopuszczenie się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. przez Sąd może polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem życiowym, zasadami nauki albo na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważania sprawy, polegające na wyciągnięciu logicznych wniosków i zgodne z doświadczeniem życiowym, jednakże w oparciu jedynie o część materiału dowodowego i pominięciu pozostałej części materiału dowodowego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał, iż wbrew stanowisku apelującego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 233 § 1 k.p.c, bowiem całościowo przeanalizował materiał dowodowy. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska procesowego, w którym apelujący zarzucił Sądowi I instancji naruszenia art. 233 kodeksu postępowania cywilnego poprzez sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i wyciągnięcie z niego nieuprawnionych wniosków, a w szczególności złą ocenę załączonego przez stronę pozwaną do odpowiedzi na pozew aktu powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej. W ocenie apelującego Sąd Rejonowy winien był wziąć pod uwagę, iż w akcie tym brak jest podstawy prawnej powołania D. T. na stanowisko pełniącego obowiązki dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz brak upoważnienia do wykonywania w imieniu pracodawcy czynności z zakresu prawa pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż podniesiony przez apelującego zarzut nieprawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy jest całkowicie bezzasadny i jako taki nie może skutkować zmianą wyroku Sądu I instancji. Sąd Okręgowy podkreśla, iż Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania. W uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy szczegółowo wykazał, którym dowodom dał wiarę, przedstawiając logiczną analizę całego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy, dokonał prawidłowej i pełnej oceny materiału dowodowego, na podstawie której słusznie uznał, iż pełniący obowiązki

dyrektora był osobą uprawnioną do rozwiązania umowy z apelującym, bowiem oświadczenie to złożył pracodawca – Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w W..

Brak jest podstaw by podzielić zarzut apelującego, iż akt powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej D. T. jest sporządzony wadliwie oraz nie stanowi upoważnienia do wykonywania w imieniu pracodawcy czynności z zakresu prawa pracy. Skoro D. T. został umocowany do pełnienia obowiązków dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W., a zgodnie ze § 3 ust. 1 Statutu Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W. nadanego przez Ministra Środowiska zarządzeniem nr 45 z dnia 30 lipca 2013 roku (Dz. U. MŚ z 2013 r., poz. 55) Regionalnym Zarządem kieruje dyrektor Regionalnego Zarządu, brak jest podstaw do kwestionowania jego umocowania. Jak już jednak zostało wcześniej wskazane rozstrzygnięcie w kwestii wadliwości powołania D. T. na stanowisko może wydać jedynie sąd administracyjny.

Sąd odwoławczy nie podzielił także zarzutu apelującego dotyczącego naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie pełnego rozważenia wszelkich przepisów prawa relevantnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Podnieść należy, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał w swoich orzeczeniach, że wynik sprawy nie może zależeć od tego jak jest napisane uzasadnienie i czy zawiera wszystkie wymagane elementy. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 roku, I UK 129/09, LEX nr 558286).

Stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie zachodzi, gdyż przeprowadzone przez sąd I instancji rozważania pozwały na prześledzenie toku rozumowania prowadzącego do rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, a tym samym również na ocenę prawidłowości wydanego w sprawie orzeczenia.

Tok wyvodu prowadzący do wydania wyroku był zrozumiały i nie budził wątpliwości co do tego, jakie fakty uznane zostały za udowodnione i na jakich dowodach sąd I instancji oparł swoje ustalenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania i ustalenia, Sąd Okręgowy uznał apelację powoda za całkowicie niezasadną, albowiem sformułowane w niej zarzuty w żaden sposób nie wykazały wadliwości orzeczenia Sądu I instancji i stanowiły wyłącznie nieskuteczną polemikę z jego trafnym rozstrzygnięciem. Jak już zostało wskazane, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, z którego wyprowadził prawidłowe i logiczne wnioski – podzielone w całej rozciągłości przez Sąd Okręgowy oraz dokonał prawidłowej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego do obowiązujących przepisów prawa. W związku z powyższym, stawiane przez skarżącego zarzuty sprzeczności ustalonego stanu faktycznego z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz naruszenia przepisów prawa materialnego uznać należało za bezzasadne.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. Sąd II instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, nie dzieląc zarzutów strony powodowej oraz argumentów przedstawionych przez nią w apelacji, oddalił apelację wniesioną przez powoda jako bezzasadną, o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd II instancji orzekł jak w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o dyspozycję § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Anna Kozłowska-Czabańska (spr.) SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Zbigniew Szczuka

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)